

Hồi 10

Ngũ Tú Luận

Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông vừa thấy thạch môn dịch mở và Quân Bình bước ra, liền phấn chấn chạy đến :

- Hạ lão đệ...

Quân Bình ôm quyền xá Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông :

- Hạ đệ đã cung nghinh pháp thể thần tăng Đại Minh nhập định rồi.

- Đại sư huynh nhập định rồi ư?

Quân Bình gật đầu:

- Chuyện này Thần Hành Tiểu La Hán huynh không được lộ ra bên ngoài.

Tuệ Thông gật đầu:

- Huynh nhớ.

Quân Bình chờ cho thạch môn đóng lại, mới hành lễ xá hai vị thánh tăng hộ đường rồi cùng với Tuệ Thông quay về chính điện. Tuệ Thông vừa đi vừa phẩn khích hỏi:

- Đại Minh sư huynh trước khi nhập định trở thành kim cương pháp thể trong tỉnh lãng chắc đã truyền thụ chút võ công tu vi của người cho Hạ lão đệ?

Quân Bình nhìn qua Tuệ Thông :

- Huynh đoán sai rồi.... Đại Minh thần tăng biết tính đệ không màng đến võ công nên đâu truyền thụ võ học gì. Những tuyệt thức võ công của phật môn thuộc về những cao tăng của phật môn, còn Quân Bình thì chẳng muốn xuất gia làm hòa thượng Phá Giới như tăng huynh đâu.

Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông hừ nhạt:

- Thế mà huynh cứ tưởng mình sắp có một gã sư đệ cùng tính cùng khí với mình rồi chứ.

Lão xoa đầu:

- Tiếc thật... tiếc thật.

Hai người đến trước Đại Hồng Bảo Điện. Thần Hành Tiểu La Hán dừng bước nói:

- À! Có một việc tăng huynh chưa nói với đệ.

- Việc gì...

- Gã hòa thượng thú Tri Giới đã bị Chánh Giới phương trượng đuổi ra khỏi cốc tự Thiếu Lâm rồi.

Quân Bình nhún vai, mỉm cười nói:

- Tất cả những hòa thượng trên đời này đều cùng một ý nghĩ như huynh thì chẳng cần lập chùa làm gì nữa.

Chàng nhìn Thần Hành Tiểu La Hán :

- Thế ai đã cho Chánh Giới đại sư biết về hành động của Tri Giới hòa thượng?

- Còn ai nữa ngoài Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Nhắc đến Vi Thiên Cơ, Quân Bình nhanh miệng hỏi:

- Tăng huynh... Nàng đang ở đâu?

Thần Hành Tiểu La Hán tròn mắt:

- Hê... Nhắc đến Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ xem chừng Hạ đệ rất sốt sắng. Ài chà...

Lão ghé miệng vào tai Quân Bình :

- Phải chăng Hạ lão đệ đã để mắt đến Vi Thiên Cơ cô nương?

- Tăng huynh...

- Hê... Hạ lão đệ còn giấu ta làm gì. Nhìn vẻ mặt của lão đệ, lão Phá Giới hòa thượng này biết ngay mà. Rõ ràng là người đã để tâm để tình cho Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Quân Bình cau gắt nói:

- Tăng huynh đừng sàm ngôn. Nếu như những lời huynh vừa nói mà lọt đến tai Phi Tiên Tử cô nương thì không được hay lắm đâu. Vi cô nương có thể biến tình bằng hữu thành oán hờn.

- Tăng huynh chỉ nói như thế mà Phi Tiên Tử đã đem tình bằng hữu hóa ra hờn giận ư? Hạ lão đệ bộ tâm thường lắm hay sao?

- Tăng huynh... Bỏ chuyện đó đi. Hạ đệ chỉ sợ Phi Tiên Tử cô nương cho chúng ta là những kẻ sàm ngôn thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán nhăn nhó:

- Ủ thì bỏ, nhưng nếu sau này Hạ lão đệ có tình có ý với hậu duệ chủ nhân Phi Tiên Hồ thì đừng có nhờ lão hòa thượng Phá Giới này đó.

Quân Bình mỉm cười.

Chàng và Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông toan bước vào Đại Hồng Bảo Điện thì Vi Thiên Cơ từ trong bước ra.

Thần Hành Tiểu La Hán liếc trộm Hạ Quân Bình, nghĩ thầm:

- Cứ như ả nha đầu này luôn để mắt bám sát đến Hạ lão đệ mà còn làm ra vẻ.

Nghĩ như thế nhưng Thần Hành Tiểu La Hán lại giả lả cười. Nói với Vi Thiên Cơ:

- Hạ lão đệ của bản tăng vừa rời tĩnh lãng là đã nhắc đến Phi Tiên Tử cô nương.

Không thèm liếc qua Quân Bình, Tuệ Thông tiếp tục nói với Thiên Cơ:

- Hạ lão đệ của bản tăng vô cùng cảm kích sự hỗ trợ của Thiên Cơ cô nương.

Lão xoa đầu:

- Nếu không có Thiên Cơ cô nương không biết Hạ lão đệ đã như thế nào rồi. Cái ơn đó Hạ lão đệ cứ nhắc mãi và nói với bản tăng sẽ tìm cách giải đáp lại cô nương.

Nghe Tuệ Thông nói, Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình với vẻ mặt cau có:

- Hạ công tử sao trọng tiểu tiết như vậy?

- Vi cô nương...

Thiên Cơ hòa thượng hồi hả khoát tay nói:

- Ê... Vi cô nương hiểu lầm ý của lão hòa thượng này rồi. Hạ lão đệ đâu phải là hạng chuyên nghĩ đến tiểu tiết.

Thiên Cơ cau mày nhìn Quân Bình:

- Người trượng phu nam tử thường không nghĩ đến tiểu tiết. Kẻ quá nặng ơn tức là người bội ơn.

- Phi Tiên Tử cô nương nói rất đúng. Phàm kẻ nặng ơn chính là người bội ơn. Hạ lão đệ của Phá Giới hòa thượng thì không phải như Vi cô nương nghĩ đâu. Chẳng qua lão tăng này không biết dụng ngôn mà nói thôi. Hạ lão đệ luôn nhắc đến Vi cô nương vì...

Lão xoa đầu, nhăn nhó:

Tuệ Thông nhìn lại Quân Bình:

- Hạ lão đệ có nói gì thì nói đi. Tăng huynh không biết dùng ngôn từ với các vị. Ta đi trước đây.

Tuệ Thông dứt lời bỏ đi thẳng vào Đại Hồng Bảo Điện.

Tuệ Thông bất ngờ bỏ đi khiến Quân Bình không khỏi lúng túng bối rối.

Vi Thiên Cơ nhìn Quân Bình nói:

- Hạ công tử muốn nói gì với Thiên Cơ?

Câu hỏi của nàng khiến Quân Bình lúng túng hơn. Chàng bối rối, ngập ngừng:

- Tại hạ... chẳng biết gì để nói với cô nương... ơ... mà Vi cô nương đừng nghe những gì tăng huynh nói.

Thiên Cơ mỉm cười, rồi từ tốn nói:

- Công tử không có gì để nói với Thiên Cơ ư?
- Ở... Tại hạ nghĩ Vi cô nương đã rời Thiếu Lâm Tự.
- Thiên Cơ cũng định rời Thiếu Lâm Tự sau khi Hạ công tử ra khỏi tỉnh lãng.

Đôi thu nhãn của nàng khẽ chớp:

- Đại Minh thần tăng mời công tử vào tỉnh lãng chắc để truyền thụ tuyệt công Thiếu Lâm cho công tử?

Quân Bình lắc đầu:

- Không không... Tại hạ chẳng hề học tuyệt công nào của Đại Minh thần tăng cả.
- Thiên Cơ sa sầm mặt:

- Thế Đại Minh thần tăng thỉnh công tử vào tỉnh lãng để làm gì?

Quân Bình bậm môi suy nghĩ rồi nói:

- Không có gì cả.
- Với Thiên Cơ mà công tử giấu ư? Nếu đó là chuyện hệ trọng thì thôi vậy.
- Không không... Tại hạ nào giấu Vi cô nương. Đại Minh thần tăng cho tại hạ vào tỉnh lãng chủ ý truyền một ít Tiên Thiên Khí Công cho tại hạ mà thôi.
- Tiên Thiên Khí Công... Thiên Cơ chúc mừng cho công tử.
- Quân Bình chỉ biết vậy thôi, nhưng chẳng biết Tiên Thiên Khí Công có tác dụng gì.
- Công tử không hiểu được gì về Tiên Thiên Khí Công ?
- Quả thật như vậy.
- Dù sao Hạ công tử cũng đã gặp may mắn.

Nàng mỉm cười:

- Thiên Cơ lại nghĩ khác.
- Vi cô nương nghĩ gì?
- Thiên Cơ nghĩ Đại Minh thần tăng mời Hạ công tử vào tỉnh lãng bởi vì công tử đã nổi tiếng là một Tiểu Thần Toán Tử chẳng hề thua kém Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh.
- Vi cô nương nói quá... Tại hạ nào dám bì với trưởng bối.

Quân Bình nhìn nàng:

- Nhưng tại hạ vẫn có thể nhìn tướng mà đoán hậu vận được. Vi cô nương có cần tại hạ xem qua một quẻ không?

Thiên Cơ reo lên:

- Thế thì hay quá.

Quân Bình mỉm cười:

- Vi cô nương chờ tại hạ ở đây, Quân Bình vào Đại Hồng Bảo Điện cáo biệt Chánh Giới đại sư rồi sẽ cùng đi với Vi cô nương.

- Thật chứ?

Quân Bình gật đầu.

Thiên Cơ hào hứng nói:

- Thiên Cơ sẽ chờ Hạ công tử ở đây.

Chàng khẽ gật đầu rồi ôm quyền.

- Tại hạ sẽ trở ra ngay. Tái kiến.

Quân Bình vừa bước đến ngưỡng cửa Đại Hồng Bảo Điện thì chạm trán với Chánh Giới đại sư.

- A di đà phật.. Chúc mừng Hạ thí chủ đã trở ra tỉnh lạng.

- Văn bối được may mắn diện kiến thần tăng Thiếu Lâm, lòng vô cùng cảm kích chư tăng Thiếu Lâm Tự.

- A di đà phật... Thiện tai... thiện tai.

Quân Bình nói tiếp:

- Văn bối đến cáo từ đại sư rời khỏi Thiếu Lâm Tự.

- A di đà phật... Lão nạp cũng ra đây để tiễn Hạ công tử.

Quân Bình thở ra:

- Văn bối không dám bận rộn đến thánh tăng.

- A di đà phật. Sau này Hạ công tử có cần gì Thiếu Lâm thì cứ đến đây. Bản tăng sẽ luôn phò trợ cho Hạ thí chủ.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Chánh Giới đại sư:

- Đây là chỉ ngôn của Đại Minh thần tăng?

- A di đà phật! Đó là phật sự của Thiếu Lâm Tự theo chỉ ngôn của Đại Minh sư huynh.

- Văn bối đã hiểu.

Quân Bình ôm quyền xá Chánh Giới hòa thượng:

- Văn bối cáo từ!

- Hạ thí chủ bảo trọng!

- Đại sư bảo trọng!

- A di đà phật...

Quân Bình lưỡng lự rồi nói:

- Phá Giới Tuệ Thông tặng huynh ở lại Thiếu Lâm Tự.

- A di đà phật ! Tuệ Thông sư huynh được bản tăng thỉnh thị ở lại đây một thời gian giúp đỡ bản tăng.

- Thế thì tốt quá... Văn bối xin cáo từ!

Chánh Giới khẽ gật đầu:

- Những gì Tri Giới hòa thượng đã xúc phạm đến Hạ thí chủ, mong Hạ thí chủ đừng để tâm.

- Đại sư... Quân Bình không để tâm đâu.

- A di đà phật! Thiện tai... thiện tai...

Một lần nữa Quân Bình ôm quyền xá lão tân phương trượng Thiếu Lâm rồi mới quay lưng về phía Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Lão tăng nhìn theo chàng bất giác niệm phật hiệu nói:

- A di đà phật ! Hạ thiếu hiệp sẽ mắc nợ tình nơi cõi ta bà này.

Rời Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, Hạ Quân Bình cùng với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ rong ruổi theo lộ hướng về Ngũ Đài Sơn.

Vi Thiên Cơ háo hức hỏi:

- Hạ công tử chừng nào mới đoán cho Thiên Cơ một quả?

- Tại hạ và Vi cô nương đang đi trên đường chẳng lẽ lại đoán quẻ ư? Khi nào có điều kiện nghỉ ngơi, tại hạ sẽ đoán quẻ cho cô nương.

- Thế bây giờ Hạ công tử định đi đâu?

- Tại hạ cũng chưa biết, nhưng có lẽ sẽ đến Ngũ Đài Sơn.

- Hạ công tử đến Ngũ Đài Sơn ư?

Quân Bình gật đầu.

- Hạ công tử có việc phải đến Ngũ Đài Sơn à?

Quân Bình lơ đãng đáp lại lo lời nàng:

- Tại hạ chỉ nghe nói Ngũ Đài Sơn có phong thủy nguy nga tráng lệ. Một chốn danh lam thắng cảnh nên cao hứng muốn thường lãm đến đó mà thôi.

- Tất nhiên không ai phủ nhận danh lam thắng cảnh của Ngũ Đài Sơn, nhưng Hạ công tử nên biết một điều.

- Vi cô nương muốn nhắc nhở tại hạ điều gì?

- Công tử muốn đến Ngũ Đài Sơn thì phải qua di tổng đàn Dị Thần Giáo. Mặc dù Dị Thần giáo chủ đã bị Đại Minh thần tăng đả thương, nhưng thực lực của Dị Thần Giáo chủ chỉ yếu đi mà thôi. Hạ công tử lại là người chẳng biết võ công, mà tất cả giáo chúng Dị Thần Giáo cũng như Dị Thần giáo chủ Cửu Thiên Nhậm đã biết Đại Minh thần tăng thỉnh công tử vào tĩnh lăng. Điều đó khiến tất cả quần hào lấy làm lạ và muốn biết đây, nhất là Dị Thần giáo chủ.

Quân Bình dừng bước:

- Đến Ngũ Đài Sơn không còn con đường nào khác nữa à?

Vi Thiên Cơ lắc đầu:

- Không !

Quân Bình buông một tiếng thở ra:

- Thế thì tại hạ phải chờ đến thời cơ khác vậy.

- Nhưng nếu cao hứng thì Phi Tiên Tử và công tử cũng có thể đến Ngũ Đài Sơn mà.

Quân Bình nhìn sững nàng:

- Vi cô nương không ngại tòa tổng đàn Dị Thần Giáo à?

- Dị Thần Giáo là gì mà Vi Thiên Cơ phải ngại chứ?

Quân Bình mỉm cười:

- Nếu Vi cô nương không ngại Dị Thần Giáo thì tại hạ sẽ cùng đi với cô nương đến Ngũ Đài Sơn thưởng lãm.

- Thấy Hạ huynh cao hứng, Thiên Cơ cũng cao hứng đó.

Nàng vừa nói vừa liếc qua Quân Bình. Ánh mắt của nàng chứa đựng một hấp lực thần kỳ mà bất cứ nam nhân nào khi tiếp nhận cũng đều khó mà giữ được sự tĩnh tâm dặt khỏi xao tình.

Tất nhiên Hạ Quân Bình cũng là một nam nhân như những nam nhân khác, nên khi vừa chạm vào cái liếc mắt sắc như bảo đao bảo kiếm của Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ, chàng như một tia sét chạm đến làm cho bối rối.

Chàng buột miệng nói:

- Vi cô nương khiến cho tại hạ có được dũng lược phó với Dị Thần Giáo.

- Đó là lời nói xuất phát từ tâm của Hạ công tử hay chỉ là ngôn phong khách sáo thoát ra từ cửa miệng đầu môi?

Vi Thiên Cơ nói dứt lời, mỉm cười nhìn Hạ Quân Bình. Nụ cười mỉm chứa nhiều ẩn ý của nàng khiến cho Hạ Quân Bình càng lúng túng hơn.

Trời choạng vạng hoàng hôn, cùng với những tảng mây đen xuất hiện, Quân Bình lo lắng nói:

- Vi cô nương... Trời sắp tối, mây mưa lại kéo đến, chúng ta nên tìm một chỗ nào đó nghỉ chân. Nếu không tìm được chỗ trú, e rằng chúng ta sẽ rơi vào cảnh màn trời chiếu đất.

- Quanh đây đâu có chỗ nào. Hay công tử và Thiên Cơ cùng trở khinh công đi nhanh hơn vậy.

- Tại hạ sợ sẽ không kịp né qua đợt mưa trút này.

Miệng thì nói nhưng Quân Bình đã gia tăng cước pháp. Khi ráng chiều vừa sụp xuống thì mây đen cũng che kín cả bầu trời. Một tia chớp ngoằn ngoèo xé toạc không trung đen sẫm, liền sau đó là tiếng sấm ầm ì như rống gầm.

Từ trên không trung những hạt nước li ti bắt đầu rắc xuống.

Quân Bình lo lắng nói:

- Chắc chắn tại hạ và Vi cô nương sẽ đội mưa trong đêm nay quá.

Hai người còn đang lo lắng trở khinh công đi cho nhanh thì phát hiện phía trước, xa xa có ánh đèn loe lét.

Thiên Cơ phấn chấn nói:

- Hạ công tử... Chúng ta có chỗ tránh mưa đêm nay rồi.

Quân Bình hiểu ngay ý của Thiên Cơ chàng tay về hướng ánh đèn lập lòe chạng vạng:

- Chúng ta mau đến đó tá túc qua cơn mưa này.

Hai người đồng loạt thi triển khinh công, Quân Bình cảm thấy có sự thay đổi kỳ lạ trong nội thể mình. Chàng chưa từng luyện qua võ công, thế nhưng vẫn cảm nhận thân pháp mình nhẹ tênh như sợi tơ, buộc phải nghĩ thầm:

- Mình bây giờ khác trước rồi. Có lẽ đó là ứng nghiệm của Tiên Thiên Khí Công mà Đại Minh thần tăng đã truyền thụ.

Khi Quân Bình và Thiên Cơ đến được chỗ ánh đèn là một gian nhà được cất ven đường, thì mưa bắt đầu ầm ầm trút xuống như thác nước.

Thiên Cơ nói:

- Có ai trong nhà không?

Không có tiếng đáp lời nàng.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình:

- Gian nhà này không có chủ.

- Không có chủ sao lại có giá bạch lạp đang cháy kia? Chắc chắc chủ nhân của gian nhà này vừa mới đi đâu đó.

Mưa tạt vào mái hiên buộc Thiên Cơ lẫn Quân Bình phải nép vào trong vách nhà.

Thiên Cơ nhú mày, cúi gắt nói:

- Đã đến thì chúng ta phải vào nhà thôi.

Quân Bình ngần ngừ :

- Nhà không có chủ, tại hạ và cô nương nên vào không? Ngỡ như chủ nhân về, thấy cô nương thì thật khó cho chúng ta.

- Đối với Thiên Cơ chẳng có việc gì phải ngại cả. Đã đến thì phải vào thôi.

Nàng vừa nói đẩy cửa bước vào nhà. Thấy Thiên Cơ đã bước vào trong, Quân Bình buộc phải theo chân nàng. Bên trong thật thơm mát sạch sẽ. Trên bàn là một bầu rượu còn hâm hấp nóng, tất cả những điều đó chứng tỏ chủ nhân của gian nhà này vừa mới rời khỏi đây không bao lâu.

Quân Bình nhìn lên giá đèn. Bấy ngọn bạch lạp cùng cháy một lượt mà đúng ra chỉ cần một ngọn đủ có thể soi sáng cả gian tiền sảnh này. Nhìn bấy ngọn bạch lạp, Quân Bình thoát ngần ngại. Chàng cảm nhận có được sự thần bí trong gian nhà này. Mặc dù không có chủ nhân nhưng vẫn phảng phất vẻ âm u của chốn diêm phủ, và khí lạnh rờn rợn.

Quân Bình nói với Thiên Cơ:

- Phi Tiên Tử cô nương... Tại hạ... cảm giác thật kỳ lạ khi bước vào gian nhà này.

Thiên Cơ mỉm cười:

- Hạ huynh có cảm giác gì?

- Tại hạ cũng không biết, nhưng có cảm nhận gian nhà này không phải là chỗ dừng chân của chúng ta.

- Chẳng lẽ Hạ huynh và Thiên Cơ đợi mưa mà đi à? Chúng ta cứ ở đây chờ qua cơn mưa sẽ đi tiếp. Có Vi Thiên Cơ ở đây, Hạ huynh không có gì phải ngại cả.

- Tại hạ chỉ cảm nhận như thế thôi, nhưng không hề có ý đợi mưa ra đi trong lúc này.

Hai người bước đến chiếc bàn đặt ngay giữa nhà. Sau khi yên vị, Thiên Cơ nhìn Quân Bình, từ tốn nói:

- Trong lúc chờ qua cơn mưa, Hạ huynh có thể đoán cho thiên cơ một quả chứ?

- Tại hạ rất sẵn lòng.

Một cơn gió lùa ập đến, đập vào cánh cửa.

Rầm...

Quân Bình giật mình.

Thiên Cơ mỉm cười :

- Không có gì đâu, chỉ là một cơn gió giật thôi.

Nàng vừa nói vừa bước ra khép cửa lại. Thiên Cơ quay trở vào. Nàng nhìn Quân Bình:

- Hình như tâm định của Hạ công tử rất căng thẳng?

Quân Bình mỉm cười:

- Có Vi cô nương, tại hạ đâu còn ngại gì nữa.

Nàng ngồi xuống, chỉ hữu thủ đến trước mặt Quân Bình hóm hỉnh nói:

- Thiên Cơ nghĩ Tiểu Thần Toán Tử sẽ nói đúng chứ không phải nói ngoa.

Quân Bình không vội nhìn vào bản thủ của Thiên Cơ mà định nhãn nhìn thẳng vào mặt nàng.

Thiên Cơ nheo mày, thấy nhãn thần của Quân Bình nhìn chằm chằm, hai má thoát ửng đỏ vì thẹn. Nàng ngập ngừng nói:

- Sao Hạ công tử lại nhìn Thiên Cơ bằng con mắt đó?

- Tại hạ đang chiêm nghiệm thần tướng của cô nương.

- Thiên Cơ có gì lạ không?

Quân Bình mỉm cười:

- Tại hạ sợ nói ra, Vi cô nương lại cho tại hạ là kẻ giảo ngôn hoạt náo.

Thiên Cơ lắc đầu:

- Thiên Cơ không nghĩ như vậy, mà đang háo hức nghe Hạ huynh nói đây.

- Nếu như vậy thì tại hạ sẽ nói.

Quân Bình ngắm Vi Thiên Cơ, vô tình thuận tay bưng bầu rượu nóng. Mặc dù thấy Quân Bình bưng bầu rượu nhưng Thiên Cơ vẫn không cản. Vừa mở nắp bầu rượu, Quân Bình vừa nói:

- Trong sự phân biệt của tướng pháp kiến văn thì Vi cô nương đúng là một người toàn chân, toàn mỹ, mà tại hạ có thể xếp vào dạng người có căn cơ "Ngũ Tú".

Thiên Cơ mỉm cười:

- Ngũ Tú là gì?

Quân Bình rót rượu ra chén, uống cạn rồi nhìn nàng nói:

- Năm tướng quý căn cứ vào thực chất thể hình để định vị Phú Quý Thọ Khang. Có một tú là một phần quý hiếm, nếu có đủ cả ngũ tú thì cuộc sống vô cùng mỹ mãn.

Thiên Cơ phấn chấn nói:

- Hạ huynh nói thật đấy chứ?

- Đã xem tướng pháp thì không thể dùng lời ngoa ngôn được. Theo tướng pháp kiến văn thì ngũ tú gồm năm điểm. Thứ nhất là Cốt Tú, biểu hiện Cốt Tú qua răng tợ như ngọc như ngà. Thứ hai Nhục Tú, là sự hồng hào tươi tắn của chân diện mục. Thứ ba là Huyết Tú, biểu hiện qua đôi chân mày thanh nhã mịn màng. Thứ tư là Khí Tú, biểu hiện qua chất giọng trong trẻo, thaanh cao và có sức hấp dẫn lạ lùng. Thứ năm là Chất Tú, biểu hiện qua ánh mắt. Tia mắt long lanh, có thần khí thụ tạng như tinh tú tự phát ra ánh sáng ban đêm, sáng mà êm dịu.

Quân Bình mỉm cười:

- Vì cô nương đã đăng được cả ngũ tú. Tại hạ chúc mừng cho cô nương.

- Nghe Hạ công tử nói Thiên Cơ nhằm tưởng mình là một trang giai nhân tuyệt sắc.

- Vì cô nương có tố chất đầy đặn của Ngũ Tú thì huyền số còn hơn cả một trang giai nhân tuyệt sắc.

- Không ngờ huyền số của Thiên Cơ lại được như vậy. Với huyền căn Ngũ Tú thì Thiên Cơ có đăng như ý của mình không?

- Nếu đều đăng Ngũ Tú thì Thiên Cơ cô nương gặp nhiều may mắn rồi.

- Hạ huynh cho một quả, Thiên Cơ phấn chấn vô cùng.

Nàng vừa thốt hết lời liền ngúyt Quân Bình:

- Nhưng nếu không đúng như lời Hạ huynh nói thì Thiên Cơ sẽ hủy cái danh Tiểu Thần Toán Tử của huynh đó.

Quân Bình nhún vai:

- Đó là phần cốt lộ ra ngoài, còn thiên mạng thì chuyển hóa theo ngũ hành.

- Thế thì dù có huyền căn Ngũ Tú, Thiên Cơ vẫn bị chi phối bởi thiên mạng ngũ hành?

- Tất cả đều theo sự chuyên luân của ngũ hành, nhưng người có huyền căn Ngũ Tú như Vi cô nương thì hậu vận không xấu đâu. Hãy tin vào tại hạ. Nếu gặp nạn sẽ qua nạn, gặp phúc thì đăng phúc thôi.

- Nếu như Thiên Cơ yêu một người nào đó thì người kia có tình lại cho Thiên Cơ không?

Quân Bình thờ người:

- Ở...

- Sao... Hạ huynh không trả lời được à?

- Trong pháp tướng kiến văn của tại hạ không luận bàn về chuyện này, nhưng suy xét cho cùng thì ai được Vi cô nương trao tình, người đó may mắn lắm rồi. Trên đời này không dễ gì tìm được một nữ nhân có huyền căn Ngũ Tú đâu.

- Thế thì sau này Thiên Cơ có yêu ai thì người đó là kẻ dạng phần dạng phước?

Quân Bình gật đầu:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy.

Chàng vừa nói vừa nhìn xuống bản thủ của Thiên Cơ. Đôi chân mày Hạ Quân Bình cau hấn lại, thần nhãn của chàng đóng đinh vào bàn tay phải của Vi Thiên Cơ.

Nhìn một lúc thật lâu, Quân Bình mới ngẩng lên nhìn:

- Theo thuật suy đoán Khí Lưu Niên thì Vi cô nương đều tốt cả, duy chỉ có Lưu Niên Tứ Lực thì có phần không hay. Vi cô nương có huyền căn Ngũ Tú, tất dễ bị đào hoa. Hãy giữ mình.

Quân Bình vừa thốt xong lời đoán đó thì tròng cười khanh khách nghe như ngọc lưu ly va vào nhau phát ra từ chiếc rèm mỏng phía bên hông nhà.

Một giọng nói nữ nhân vừa trong trẻo nhưng có phần lẳng lơ thốt lên:

- Đã là giai nhân thì phải có họa đào hoa rồi. Bất cứ ai đã được ông tạo ban cho sắc đẹp thì phải nghĩ đến điều đó chứ.

Vi Thiên Cơ nhú đôi mày thanh nhã, quay mặt nhìn về phía sau lưng mình. Nàng chưa kịp nhận diện nữ nhân vừa thốt ra lời nói kia thì một mùi xạ hương thơm nồng xộc vào khứu giác nàng và Hạ Quân Bình.

Thiên Cơ giật mình bởi mùi xạ hương kỳ kỳ đó. Nàng khẩn trương nói:

- Độc hương... Hạ huynh...

Thiên Cơ thốt chỉ mấy từ đó đã vội vã vận công phong bế toàn bộ khí huyết của mình.

--- 000 ---